

Doğru İnanç VE ONA AYKIRI OLAN ŞEYLER

YAZAN:

Şeyh ABDULAZİZ İBN ABDULLÂH İBN BÂZ

Yayınlayan:

İlmî Araştırmalar, Fetvâ, Dâvet ve İrşâd
Dâireleri Başkanlığı. Tercüme ve Yayın İdaresi

Allah İçin Vakıftır

Published In 2000

The Cooperative Office For Call & Guidance at Al-Badiah

Under The Supervision of The Ministry of Islamic Affairs Endowment Guidance & Propagation

Doğru İnanç VE ONA AYKIRI OLAN ŞEYLER

YAZAN:

Şeyh ABDULAZİZ İBN ABDULLĀH İBN BĀZ

**Yayınlayan:
İlmî Araştırmalar, Fetvâ, Dâvet ve İrşâd
Dâireleri Başkanlığı. Tercüme ve Yayın İdaresi**

Allah İçin Vakıftır

③ وزارة الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد، ١٤١٨ هـ

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية

ابن باز، عبدالعزيز بن عبدالله

العقيدة الصحيحة وما يضادها.

٤٠ ص؛ ١٢ X ١٧ سم

النص باللغة التركية

ردمك ٨-٠٠١-٢٩-٩٩٦٠

٢- العقيدة الإسلامية

١- الإيمان (الإسلام)

أ- العنوان

١٥/٠٨٩٠

ديوي ٢٤٠

رقم الإيداع: ١٥/٠٨٩٠

ردمك: ٨-٠٠١-٢٩-٩٩٦٠

RAHMÂN VE RAHÎM ALLÂH'IN ADIYLE

Bir olan Allâh'a hamd, son Peygamber Muhammed (s.a.v.)'e, onun âline ve ashâbına salât ve selâm olsun.

Gerçek inanç, İslâm Dininin aslı ve Şerîfatın esası olunca Konferans konusunun bu olmasını uygun gördük. Kitâp ve Sünnetten oluşan şer'î delillerle sâbittir ki bütün iş ve sözler gerçek inançtan çıkarsa doğru ve makbul olur. Doğru olmayan inançtan türeyen işler ve sözler ise bâtıldır. Nitekim yüce Allâh şöyle buyurmuştur: **“Kim inanmayı kabul etmezse, onun ameli boşa çıkmıştır ve o, âhirette kaybedenlerdendir.”** (1) Diğer bir âyette de şöyle buyurmuştur: **“Sana ve senden öncekilere şöyle vahyedildi: ‘Andolsun, eğer (Allâh'a) ortak koşarsan amelin boşa çıkar ve ziyâna uğrayanlardan olursun!’”** (2)

Bu anlamda âyetler pek çoktur. Allâh'ın apaçık Kitâbı ve O'nun güvenilir elçisi Hz. Muhammed (s.a.v.)'in sünnetinin gösterdiği üzere “Gerçek İnanç”, Allâh'a, meleklerine, kitâplarına, peygamberlerine, âhiret gününe, kaderin hayır ve şerrine inanmak şeklinde özetlenebilir. Allâh'ın, yüce Kitâbıyla indirdiği ve Elçisi Muhammed (s.a.v.) ile gönderdiği “Gerçek İnanç”ın temeli, işte bu altı maddedir. İnanılması gereken, gaybe ilişkin diğer şeyler ve Allâh ile Elçisi Muhammed (s.a.v.)'in ha-

(1) Mâide Suresi: 5

(2) Zümer Suresi: 65

ber verdiği her şey bu esaslardan çıkar. Bu altı Esâs'ın delilleri, Kitâb ve Sünnette çoktur. Aşağıdaki âyetler bu delillerdendir:

“Yüzlerinizi doğu ve batı tarafına çevirmeniz iyilik değildir. Asıl iyilik, o (kimsenin iyiliği) dir ki, Allâh'a, âhiret gününe, meleklerle, Kitâba ve peygamberlere inandı.” (3), **“Resûl, Rabbinden kendisine indirilene inandı, mü'minler de. Hepsi Allâh'a, meleklerine kitaplarına ve peygamberlerine inandı: 'O'nun elçilerindên hiçbirini diğerinden ayırdetmeyiz' dediler.”** (4), **“Ey inananlar, Allâh'a, Elçisine ve Elçisine indirdiği Kitâba ve daha önce indirmiş bulunduğu Kitâba inanın. Kim Allâh'ı, meleklerini, kitâplarını, peygamberlerini ve âhiret gününü inkâr ederse o, uzak bir sapıklığa düşmüştür.”** (5), **“Bilmez misin ki Allâh gökte ve yerde ne varsa hepsini bilir. Bu (bilgisi), bir Kitâb içindedir. Bu, Allâh'a kolaydır.”** (6).

Bu esaslara delâlet eden hadisler de pek çoktur. Müslim'in Sahih'inde, mü'minlerin emîri Ömer ibn el-Hattâb (r.a.)'den rivâyet ettiği ünlü hadis bunlardandır. Bu hadiste Cebrâil (selâm ona), Muhammed (s.a.v.)'e imandan sormuş ve şu cevâbı almıştı: **“İmân, Allâh'a, meleklerine, kitaplarına, elçilerine, âhiret günü-**

(3) Bakara Suresi: 177

(4) Bakara Suresi: 285

(5) Nisa Suresi: 136

(6) Hac Suresi: 70

ne, kaderin hayır ve şerrine inanmandır.” Buhârî ve Müslim, bu hadîsi, Ebuhüreyre rivâyetinden almışlardır.

İşte inanılması gerekli olan Allâh, âhiret günü ve diğer gayba ilişkin şeylerin hepsi bu altı esastan türer.

1- ALLÂH'A İMÂN:

Yalnız O'nun ibadet edilmeğe lâyık yaratıcı ilâh olduğuna inanmak. Çünkü kulları yaratan, onlara ihsanda bulunan, onları besleyen, gizli-açık her şeylerini bilen, itâat edenleri ödüllendirmeğe, isyan edenleri cezalandırmaya gücü yeten yalnız O'dur. Aşağıdaki âyetlerde buyurduğu üzere Allâh, insanları ve cinleri ancak kendisine kulluk için yaratmıştır ve kendilerine bunu emretmiştir:

“Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım. Ben onlardan rızık istemiyorum. Şüphesiz rızık veren, sağlam kuvvet sâhibi olan ancak Allâh'tır.” (7), “Ey insanlar, sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize kulluk edin ki, (Allâh'ın azâbından) korunasınız. O (Rab) ki, yeri sizin için döşek, göğü de binâ yaptı. Gökten su indirdi, onunla size rızık olarak çeşitli ürünler çıkardı. Öyleyse siz de bile bile Allâh'a eşler koşmayın.” (8) âyetlerinde buyurduğu gibi yüce Allâh, bu gerçeği açıklayıp buna davet etmek ve buna aykırı şeylerden kaçıdırmak için peygamberler göndermiş, kitâplar indirmiştir:

(7) Zâriyat Suresi: 56-58

(8) Bakara Suresi: 21-22

“Andolsun biz, her millet içinde: ‘Allâh’a kulluk edin, şeytan(a tapmak)tan kaçının’ diye bir elçi gönderdik.” (9), “Senden önce hiçbir peygamber göndermedik ki ona: ‘Benden başka tanrı yoktur, bana kulluk edin!’ diye vahyetmiş olmayalım.” (10), (Bu), bir Kitâptır ki, hikmet sâhibi, herşeyden haberi olan (Allâh) tarafından âyetleri sağlamlaştırılmış, sonra da güzelce açıklanmıştır. Tâ ki Allâh’tan başkasına tapmayasınız. Şüphesiz ben, O’ndan size (gönderilmiş) bir müjdeci ve uyarıcıyım.”(11).

Bu kulluğun hakikati, kulun bütün duâ, korku, umma, namaz, oruç, kurban, adak ve benzeri ibadetlerini büyük bir istek, sevgi ve derin bir saygı ile yalnız Allâh için yapmasıdır. Aşağıdaki âyetlerde görüldüğü gibi Kur’ânı Kerîm’in çoğu, bu büyük esasını açıklamak için inmiştir:

“Öyleyse sen de dîni yalnız kendisine halis kılarak Allâh’a kulluk et. İyi bil ki hâlis din, yalnız Allâh’ındır.” (12), “Rabbin, yalnız kendisine tapmanızı emretti.” (13), “Kâfirlerin hoşuna gitmese de siz, dini yalnız Allâh’a hâlis kılarak O’na duâ edin.” (14).

(9) Nahl Suresi: 36

(10) Enbiyâ Suresi: 25

(11) Hûd Suresi: 1-2

(12) Zümer Suresi: 2-3

(13) İsrâ Suresi: 23

(14) Mü’min Suresi: 14

“Öyleyse sen de dîni yalnız kendisine halis kılarak Allâh’a kulluk et. İyi bil ki hâlis din, yalnız Allâh’ındır.” (12). “Rabbin, yalnız kendisine tapmanızı emretti.” (13), “Kâfirlerin hoşuna gitmese de siz, dini yalnız Allâh’a hâlis kılarak O’na duâ edin.” (14).

Buhârî ve Müslim’de Muâz (r.a.)’den rivayet edilen hadiste Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: “**Allâh’ın, kulları üzerindeki hakkı, yalnız kendisine ibadet etmeleri ve O’na ortak koşmamalarıdır.**”

Allâh’ın, kullarına farz kıldığı, İslâm’ın beş esasına inanmak da Allâh’a iman içine girer. Bunlar: Allâh’tan başka Tanrı olmadığına, Hz. Muhammed (s.a.v.)’in de Allâh’ın elçisi olduğuna tanıklık etmek, namaz kılmak, zekât vermek, oruç tutmak, gücü yetenlerin Hacc için Kâ’be’ye gitmeleri ve bunlardan başka temiz şerîatın koyduğu diğer farzlara inanmaktır.

Bu esasların en önemlisi ve en büyüğü, Allâh’tan başka Tanrı olmadığına ve Hz. Muhammed (s.a.v.)’in, Allâh’ın elçisi olduğuna tanıklık etmektir. Allâh’tan başka Tanrı olmadığına tanıklık etmek, ibadetin, başkasına değil, sadece Allâh’a yapılmasını gerektirir. “**Lâilâhe illâllâh: Allâh’tan başka Tanrı yoktur**”un anlamı işte budur. Bu demektir ki Allâh’tan başka ibadet edilecek gerçek bir ma’bûd yoktur. Allâh’tan başka tapılan insan, melek, cin ve benzeri şeylerin hepsi bâtil tanrılardır. Yüce Allâh’ın âyetinde buyurduğu gibi gerçek ma’bud, yalnız Allâh’tır: “ (Böyledir), **çünkü Allâh haktır, O’ndan başka yalvardıkları bâtildir.**” (15)

(15) Lokman Suresi: 30

Daha önce de geçtiği gibi yüce Allâh, insanları ve cinleri bu esas için yaratmış, buna uymalarını emretmiş, bunun için peygamberler göndermiş, kitâplar indirmiştir.

Bunu iyice düşün ki, bu esası bilmediklerinden dolayı müslümanların çoğunun düştüğü hatâ anlaşılsın. Cehâletleri yüzünden onlar, Allâh ile birlikte başkalarına da ibadet ettiler, Allâh'ın hakkını başkalarına verdiler. Yardım ancak Allâh'tandır.

Allâh'a imanın gereklerinden biri de: Allâh'ın, kâinâtın yaratıcısı, ilmi ve kudretiyle insanların kendilerinin ve yaptıkları işlerin yöneticisi, dünyâ ve âhiretin sâhibi, bütün âlemlerin Rabbi olduğuna; kendisinden başka yaratıcı ve Rab bulunmadığına inanmaktır. O, kullarını ıslâh, dünyâ ve âhirette kurtuluş ve mutluluklarını sağlayacak esaslara davet için peygamberler göndermiş, kitaplar indirmiştir. Aşağıdaki âyetlerde buyurduğu gibi yüce Allâh'ın, yaptığı bu işlerde hiçbir ortağı yoktur:

“Allâh, her şeyin yaratıcısıdır, O, her şeyin yöneticisidir.” (16), **“Rabbiniz O Allâh'tır ki gökleri ve yeri yarattı, sonra Arş üzerinde istivâ etti (oturdu). (O), geceyi, durmadan onu kovalayan gündüze bürüyüp örter; güneşi, ayı ve yıldızları buyruğuna boyun eğmiş vaziyette (yaratan O'dur). İyi bilin ki, yaratma ve emir O'nundur. Âlemlerin Rabbi Allâh, ne uludur!”** (17).

(16) Zümer Suresi: 62

(17) A'râf Suresi: 54

Allâh'ın güzel isimlerine ve yüce sıfatlarına, bunları tahrif etmeden, bozmadan, niteliğini değiştirmeden, herhangi bir Şeye benzetmeden, aziz kitâbında geçtiği ve güvenilir elçisinin haber verdiği gibi inanmak da Allâh'a imanın gerçeklerindedir. Bunları olduğu gibi, nasıllıksız kabul etmek ve Allâh'ın yüce vasıfları olan anlamlarına inanmak gerekir. Allâh'ı, yaratıkların sıfatlarına benzetmeden, kendisine yaraşır biçimde bu sıfatlarla nitelendirmek icabeder. Kendisi Şöyle buyurmuştur:

“Zâtına benzer hiçbir Şey yoktur. O işitendir, görürdür.” (18), **“Allâh'a meseller vermeğe (birtakım benzerler ortaya çıkararak Allâh'ı onlara benzetmeğe ve O'nu, koştuğunuz ortaklarla kıyaslamağa) kalkmayın! Çünkü Allâh (benzetme yapmayı) bilir, siz ise bilmemezsiniz.”** (19).

İşte Allâh'ın elçisi Hz. Muhammed (s.a.v.)'in ashâbından ve onlara güzelce tâbi olanlardan oluşan Ehli sünnet ve'l-cemâat'ın inancı budur. İmam Ebû'l-Hasan el-Eş'arî (Allâh rahmet eylesin)'in **“el-Makalât an Ashâbi'l-hadîsi ve Ehli's-Sunnêh”** adlı kitâbında naklettiği inanç da budur.

El-Evzâ'î (Allâh-rahmet etsin) Şöyle demiştir: **“Ez-Zührî ve Mekhûl sıfat âyetlerinden sorulduklarında: ‘Olduğu gibi kabul edin!’ dediler.”** El-Vefîd ibn Müslim (Allâh rahmet etsin) de Şöyle demiş: **“Mâlik, Evzâ'î, Leys ibn Sa'd ve Süfyân-i Sevrî (Allâh onlara rahmet etsin) sıfatlarla ilgili hadislerden sorulduklarında hepsi de: “Bun-**

(18) Şûrâ Suresi: 11

(19) Nahl Suresi: 74

ları nasıllıksız, olduğu gibi kabul edin' dediler." Evzâ'î şöyle demiş: "Biz aramızda tâbiîlerin en çok bulunduğu sıralarda 'Yüce Allâh Arşı üzerindedir' der ve hadislerde sözü edilen sıfatlara inanırdık!"

İmâm Mâlik'in hocası Rebîa ibn Ebî Abdî'r-Rahmân (Allâh onlara rahmet etsin), **istivâ**'dan sorulduğunda şöyle dedi: "İstivâ meçhul değil ve keyfiyeti bilinir değildir. Peygamberlik Allâh tarafından verilir. Elçinin görevi açıklamak, bizim görevimiz tasdiktir." İmâm Mâlik de aynı şeyden sorulduğunda şöyle dedi: "İstivâ bilinmektedir. Nasıllığı bilinmez, ona inanmak vâcib ve ondan sormak bid'attir." Sonra soru sorana: "Seni kötü biri olarak görüyorum" dedi ve onun, huzurundan çıkarılmasını emretti. Mü'minlerin annesi Ümm-ü Seleme (Allâh ondan razı olsun)'den de aynı mânâ rivâyet edilmiştir. İmâm Ebû Abdîrrahmân Abdullâh ibn Mübârek (Allâh rahmet etsin) de şöyle demiş: "Rabbimizi, göklerin üstünde, Arşı üzerinde, yaratıklarından tamamen ayrı biliriz."

Bu konuda imamların sözleri çoktur. Bunların hepsini bu konferansta nakletmek mümkün değildir. Bu konuda daha fazla bilgi sahibi olmak isteyen, Sünnet bilginlerinin yazdıkları kitaplara başvursun. Meselâ İmâm Ahmed'in oğlu Abdullâh'ın "**es-Sunneh**" kitâbı, İmâm Muhammed ibn Huzeyme'nin "**et-Tevhîd**" kitâbı, Ebû'l-Kâsım el-Lâlkâî et-Taberî'nin "**es-Sunneh**" kitâbı, Ebûbekr ibn Ebî Âsım'ın "**es-Sunneh**" kitâbı ile Şeyhu'l-İslâm ibn Teymiyye'nin Hama halkına cevabı, bu eserlerdendir. Bu son eser, çok yararlı, önemli bir

cevaptır ki merhum Şeyh, onda Ehl-i Sünnet'in inancını açıklamış; Ehl-i Sünnet'in birçok sözlerini, sünnet ehlinin dediklerinin doğruluğunu; muhaliflerinin sözlerinin yanlışlığını gösteren şer'î ve akfî kanıtları bu eserde nakletmiştir. “**Tedmuriyye**” adlı risalesi de böyledir. Orada Ehl-i Sünnet'in inancını ve muhaliflerinin butlanını nakfî ve akfî kanıtlarla öyle güzel izah etmiştir ki bu izahlar gerçeği öğrenmek amacıyla temiz niyetle okuyanlara gerçeği gösterir ve batılın beynini dağıtır. İsimler ve sıfatlar konusunda ehli sünnetin inancına ters düşen herkes, mutlaka nakfî ve akfî delillere ters düşer, kabul ve reddettiği şeylerin hepsinde açık çelişki içine girer.

Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat ise yüce Allâh'ın büyük Kitâbında kendisi hakkında söylediklerini, yâhut elçisi Muhammed (s.a.v.)'in sahih Sünnetinde Allâh için verdiği sıfatları, hiçbir şeye benzetmeden aynen kabul etmişler, ve O yüce Zâtı yaratıklara benzemekten tenzih ettikleri gibi sıfatlarını hükümsüz, ve anlamsız bırakmaktan da kaçınmışlar, böylece çelişkiye düşmemeyi başarmışlardır. Onlar bütün söylediklerinde delillere dayanmışlardır. İşte Allâh'ın, peygamberleriyle gönderdiği gerçeğe sarılan ve bunu izah için bütün çabasını harcayan ve kendisini başarıya ulaştırmasını Allâh'tan dileyen kimseyi başarıya ulaştırmak, Allâh'ın hakim yasaasıdır. Nasıl ki yüce Allâh buyurmuştur: **“Hayır, biz hakkı bâtılın üstüne atarız da onun beynini parçalar, derhal bâtılın canı çıkar.”** (20), **“Onların sana getirdiği her**

(20) Enbiyâ Suresi: 18

misale (her bâtil soruya) **karşı mutlaka biz sana, (o bâtili yok edecek) gerçeği ve en güzel açıklamayı getiririz.**" (21)

Hâfız İbn Kesîr, ünlü tefsirinde: **"Rabbiniz o Allâh'tur ki, gökleri ve yeri altı günde yarattı, sonra da Arşa istivâ etti."** (22) âyetini tefsir ederken güzel bir söz söylemiştir. Büyük yararı olacağı düşüncesiyle bu metni burada nakletmek yerinde olur: "Bu konuda insanlar çok şeyler söylemişlerdir. Burası bu sözleri nakletmenin yeri değildir. Biz sadece İmam Mâlik, Evzâ'î, Sevrî ve Leys ibn Sa'd, Sâfî, İmam Ahmed, İshâk ibn Râheveyh ve benzeri eski yeni sâlih selevin görüşüne uyarız. Bu da sıfatları nasıllıksız, bir şeye benzetmeden ve anlamlarını boşaltmadan, olduğu gibi kabul etmektir. Benzeticilerin zihinlerine gelen zâhir anlam, Allâh'a isnadedilemez. Çünkü yaratıklarından hiçbir şey Allâh'a benzemez. Nitekim âyet-i kerîme'de: **"Zâtına benzer hiçbir şey yoktur. O, işitendir, görendir."** (23) buyurulmuştur.

Aşağıdaki eserlerin satın alınmasını tavsiye ederiz:

- 1) Fethu'l-Mecîd Şerhu Kitâbi't-Tevhîd
- 2) Nevevî'nin el-Ezkâr'ı
- 3) Riyâdu's-Sâlihîn
- 4) El-Akîdetu'l-Vâsıtiyye
- 5) Keşfu'ş-Şubuhât

(21) Furkan Suresi: 33

(22) A'râf Suresi: 54

(23) Şûrâ Suresi: 11

- 6) El-Usûlu's-selâseh
- 7) İbn Kesîr Tefsîri
- 8) Kitâbu't-Tevhîd
- 9) Es-Sunen ve'l-Mubtedeât
- 10) El-İbdâ' fî Madârri'l-ibtidâ'
- 11) Zâdu'l-Meâd fî Hedyi Hayri'l-ibâd
- 12) İğâsetu'l-Lehfân min-Mesâidi'ş-şeytân
- 13) İktidâu's-sırâtı'l-mustakîm fî Muhâlefeti Ashâbi'l-cehîm.

Buhârî'nin hocası Nuaym ibn Hammâd el-Huzâî ve benzeri imamlar: "Allah'ı yaratıklarına benzeten kâfir olur; Allâh'ın, kendisini nitelendirdiği şeyleri inkâr eden kâfir olur." demişlerdir. Allâh'ın, kendisini ve Elçisinin O'nu nitelendirmesinde teşbîh yoktur. Açık âyetlerde ve sahih hadislerde anlatılanları, Allâh'ın zâtına yakışır biçimde kabul eden ve Allâh'tan eksiklikleri kaldıran insan hidâyet yoluna girmiştir.

2- MELEKLERE İMÂN:

Meleklerle îmân, onlara özetle ve ayrıntılı olarak inanmayı içerir. Müslüman, Allâh'ın melekleri olduğuna ve onları kendisine itâat için yarattığına inanır. Allâh onları, kendisinden önce konuşmayan, buyruğunu derhal yerine getiren şerefli kulları olarak nitelendirmiştir: "(Allâh), **onların önlerinde ve arkalarında ne varsa** (ne yapmış, ne etmişlerse) **bilir**. (Allâh'ın) **razı olduğundan başkasına şefâat edemezler ve onlar, O'nun korkusundan titrerler.**" (24)

(24) Enbiyâ Suresi: 28

Melekler çok çeşitlidir. Bazıları Arşı taşımakla yükümlü, bazıları cennet ve cehennemin bekçileri, bazıları kulların yaptıkları işleri tesbit ve korumakla görevlidirler. Allâh ve Elçisi'nin, isimlerini bildirdiklerine ayrıntılı olarak inanırız ki: Cebrâîl, cehennemin bekçisi Mâlik ve Sûr'u üflemele yükümlü İsrâfil bunlardandır. Bunlar sahih hadislerde zikredilmiştir. Müslim'in, Sahihinde Hz. Âişe (r.a.)'den rivayet ettiği hadiste Hz. Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: **“Melekler nurdan, cinler hâlis ateşten ve Âdem de size anlatılan (toprak)'dan yaratıldı.”**

3- KİTAPLARA İMÂN:

Özetle inanmak gerekir ki Allâh, gerçeği açıklamak ve ona davet etmek için peygamberlerine ve elçilerine kitaplar indirmiştir. Aşağıdaki âyetler de kitâplara inanmayı vurgulamaktadır: **“Andolsun, biz elçilerimizi açık delillerle gönderdik ve onlarla beraber Kitâbı ve (adâlet) ölçü(sün)ü indirdik ki insanlar adâleti yerine getirsinler.”** (25), **“İnsanlar bir tek ümmet idi. Allâh peygamberleri, müjdeciler ve uyarıcılar olarak gönderdi; anlaşmazlığa düştükleri konularda insanlar arasında hükmetsin diye o peygamberlerle beraber gerçekleri içinde taşıyan kitâb indirdi.”** (26)

(25) Hadîd Suresi: 25

(26) Bakara Suresi: 213

Allâh'ın, isimlerini bildirdiği kitapların hepsine ayrı ayrı inanırız. Tevrât, İncîl, Zebûr ve Kur'ân bunlardır. Kur'ânı Kerîm, bu kitapların en üstünü ve sonuncusu, onların koruyucusu ve doğrularınıdır. Kur'ânı Kerîm, Peygamber (s.a.v.)'in sahih sünneti ile birlikte bütün ümmetin uyması ve uygulaması gereken bir kitâptir. Zira yüce Allâh, elçisi Hz. Muhammed (s.a.v.)'i, bütün insanlara ve cinlere peygamber olarak göndermiş ve aralarında hükmetmesi için Kur'ân'ı ona indirmiştir. Aşağıdaki âyetlerde buyurulduğu gibi Kur'ân'ı gönül dertlerine şifâ veren, herşeyi açıklayan, mü'minlere yol gösteren ve rahmet kılmıştır:

“İşte bu (Kur'ân) da mübârek bir kitâbdır. Onu biz indirdik. Ona uyun ve Allâh'tan korkun ki size acınsın.” (27), **“Sana bu Kitâbı, her şeyi açıklayan ve müslümanlara yol gösterici, rahmet ve müjde olarak indirdik.”** (28), **“De ki: ‘Ey insanlar, ben sizin hepinize, göklerin ve yerin sâhibi Allâh'ın elçisiyim, O'ndan başka Tanrı yoktur. O, diriltir, öldürür. Gelin Allâh'a ve O'nun ümmî peygamberi olan elçisine inanın -ki o (peygamber) de Allâh'a ve O'nun sözlerine inanmaktadır-, O'na uyun ki doğru yolu bulasınız!’”** (29)

4- PEYGAMBERLERE İMÂN:

Peygamberlere de özetle ve ayrıntılı olarak inanmak gerekir. Allâh'ın, kulları arasından, onları müjdeleyici,

(27) En'âm Suresi: 155

(28) Nahl Suresi: 89

(29) A'raf Suresi: 158

uyarıcı ve hakka dâvet edici olarak birtakım peygamberler gönderdiğine inanırız. Onların çağrısına uyanlar mutluluğa erişmişler; onlara karşı çıkanlar da pişman ve perişan olmuşlardır. Onların sonuncuları ve en üstünleri, Peygamberimiz Abdullâh oğlu Muhammed (s.a.v.)'dir. Yüce Allâh şöyle buyurmuştur:

“Andolsun biz, her millet içinde: ‘Allâh’a kul-luk edin, şeytan((a tapmak)tan kaçının’ diye bir el-çi gönderdik.” (30), **“(Bunları), müjdeleyici ve uyarıcı elçiler olarak (gönderdik) ki, peygamberler geldikten sonra insanların Allâh’a karşı bahaneleri kalmasın.”** (31), **“Muhammed, sizin erkekleri-nizden birinin babası değil, fakat Allâh’ın elçisi ve peygamberlerin sonuncusudur.”** (32)

Allâh’ın isimlerini andığı, yâhut Hz. Peygamber’in zikrettiği peygamberlere ayrı ayrı inanırız. Nûh, Hûd, Sâlih, İbrâhîm ve adı anılan öteki peygamberler gibi. Hepsine salât ve selâm olsun.

5- ÂHİRETE İMÂN:

Allâh’ın ve Elçisinin, âhîret hakkında haber verdikleri: Ölümünden sonraki kabir sorusu, azâbı ve nimeti, kı-yâmet gününün şiddet ve dehşeti, sırât, mîzân, hesâp, cezâ-mükâfât, insanlara yaptıkları işlerin kayıt defterleri olan kitaplarının açılması, kiminin defterini sağ tara-fından, kiminin sol tarafından veya arkasından alması gibi şeylere inanmak, âhîrete imanın gereklerindedir.

(30) Nahl Suresi: 36

(31) Nisâ’ Suresi: 165

(32) Ahzâb Suresi: 40

Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)'e verilecek Havuz'a, Cennete, Cehenneme, mü'minlerin Cennette Allâh'ı göreceklerine, Allâh'ın kendilerine hitâbedeceğine, Kur'ân ve Sünnette haber verilen diğer âhiret sorunlarının hepsine inanmak ve bunları Allâh ve Elçisinin açıkladığı biçimde doğrulamak da âhirete inanmanın gereklerindedir.

6- KADERE İMÂN:

Kadere îman, dört şeye inanmayı içerir:

1) Yüce Allâh, olmuş ve olacak şeyleri, kullarının hallerini, rızıklarını, ecellerini, amellerini ve bunlardan başka herşeylerini bilir. Bunların hiçbiri Allâh'a gizli kalmaz. Nitekim yüce Allâh şöyle buyurmuştur: **“Şüphesiz Allâh, herşeyi bilendir.”** (33) **“Şüphesiz Allâh'ın, herşeye kadir olduğunu ve O'nun bilgisinin herşeyi kuşattığını bilesiniz diye...”** (34)

2) İkinci husus, Allâh'ın kader ve kazâsını, Levh-i Mahfûz denen kitâbına yazmış olduğuna inanmaktır. Yüce Allâh bu konuda şöyle buyurmaktadır: **“Biz yerin, onların (ın cesetlerin)den ne eksilttiğini bilmişizdir. Yanımızda (herşeyi) zapteden bir Kitâp vardır.”** (35), **“Zâten biz, herşeyi apaçık bir kütükte saymışızdır.”** (36), **“Bilmez misin ki Allâh, gökte ve yerde ne varsa hepsini bilir. Bu (bilgisi), bir Kitâb içinde-**

(33) Ankebût Suresi: 61

(34) Talâk Suresi: 12

(35) Kaf Sûresi: 4

(36) Yâsîn Suresi: 12

dir. Bu, Allâh'a kolaydır.” (37)

3) Üçüncü husus, Allâh'ın geçerli iradesine, dilediğinin olacağına, dilemediğinin olmayacağına inanmaktır. Yüce Allâh şöyle buyurmuştur: **“Allah, dilediğini yapar.”** (38), **“O'nun işi, bir şey(in olmasını) istedi mi ona, sadece 'ol' demektir. Hemen oluverir.”** (39), **“Âlemlerin Rabbi Allâh dilemedikçe siz bir şey dileyemezsiniz.”** (40)

4) Dördüncü husus, Allâh'ın, bütün varlıkların yaratıcısı olduğuna, O'ndan başka Rab olmadığına inanmaktır. Kendisi şöyle buyurmaktadır: **“Allâh, herşeyin yaratıcısıdır, O herşeyin yöneticisidir.”** (41); **“Ey insanlar, Allâh'ın size olan nimetini hatırlayın: Allâh'tan başka size gökten ve yerden rızık verecek bir yaratıcı var mı? O'ndan başka Tanrı yoktur. Nasıl oluyor (tevhîdden) saptırılıyorsunuz?”** (42).

Bid'at sahibi bazı kişilerin muhalefet etmelerine rağmen, Ehli Sünnet ve'l-cemâate göre kadere iman, bu dört esasa inanmayı içine alır. Allâh'a iman konusunda: İnanmanın dil ile ikrar ve inananı yapmak olduğuna; imanın itâat ile artıp isyân ile azalacağına inanmak da gerekir. Bir müslümanı, şirk ve küfür olmayan zinâ, hırsızlık, fâiz yeme, içki içme, ana-babaya isyân ve sair büyük gü-

(37) Hac Suresi: 70

(38) Hac Suresi: 18

(39) Yâsîn Suresi: 82

(40) Tekvîr Suresi: 29

(41) Zümer Suresi: 62

(42) Fâtır Suresi: 3

nahlardan birini işlemeden dolayı -bunları helâl kabul etmedikçe- kâfir saymanın caiz olmadığına da inanmak gerekir. Çünkü yüce Allâh şöyle buyurmuştur; **“Allâh kendisine ortak koşulmasını bağışlamaz, bundan başkasını dilediğine bağışlar.”** (43). Hz. Peygamber (s.a.v.)’in mütevâtir hadisleriyle de sabittir ki Allâh, kalbinde hardal dânesi kadar imanı bulunan kimseyi Cehennemden çıkarır. Allâh için sevmek ve Allâh için kızmak, Allâh için dostluk ve Allâh için düşmanlık etmek de Allâh’a imanın gereklerindedir. Binaenaleyh mü’min, mü’minleri sever ve onlara dost olur. Kâfirlere kızar ve onlara düşmanlık eder.

Bu ümmetin en faziletlipleri, Allâh’ın elçisi Hz. Muhammed (s.a.v.)’in ashâbidir. Ehli Sünnet ve’l-cemâat onları sever, kendilerini dost ve örnek kabul eder. Hz. Peygamber (s.a.v.)’in buyurduğu üzere, peygamberlerden sonra ashâbın, insanların en hayırlıları olduğuna inanır: **“Çağların en hayırlısı, benim çağım (kuşağım)’dır. Daha sonra onları izleyenler, daha sonra da onları izleyenlerdir.”** Bu hadis, Buhârî ve Müslim’in ittifakıyla sahihtir. Ashâbın en faziletlipleri de sırasıyla Ebubekr es-Siddîk, sonra Ömer el-Fâruk, sonra Osmân Zu’n-Nûreyn, sonra Alî el-Murtazâ’dır. (Allâh hepsinden razı olsun). Onlardan sonra Cennetle müjdelenmiş on sahâbî, daha sonra da öteki sahâbîler gelir (Allâh hepsinden razı olsun).

Ashâb-ı kirâm arasında geçen tarihî anlaşmazlıklar hak-

(43) Sâd Suresi: 5

kında konuşmaktan durur ve onların ictihâdlarına göre hareket ettiklerine inanırlar. Mütehid de fikrinde isabet ederse iki sevâp, hatâ ederse bir sevâp alır. Mü'minler, Ehl-i Beyti yani Peygamber (s.a.v.)'in soyundan gelenleri, mü'minlerin anneleri olan Peygamber eşlerini sevip kendilerine saygı beslerler. Onların hepsinden râzı olurlar. Peygamber'in sahâbilerine kızan, onlara söven, Ehl-i Beyt hakkında haddi aşarak onları, Allâh'ın oturttuğu makamdan başka makamlara yükselten **Râfîzîlerin** yolundan uzak durdukları gibi, söz ve işleriyle Ehl-i Beyte eziyet eden **Nevâsıb** yoluna girmekten de sakınırlar.

İşte bu konuşmada anlattığımız şeyler, Allâh'ın, Elçisi Muhammed (s.a.v.) ile gönderdiği gerçek inanca dahildir. Ve bu, Cehennemden kurtulacak tek fırka olan Ehli Sünnet ve'l-cemâatin inancıdır ki Peygamber (s.a.v.) bu fırka hakkında şöyle buyurmuştur: **“Ümmetimden bir grup, tâ kıyamet gününe kadar hak yolda muzaffer olacak ve kendilerine karşı olanlar, onlara zarar veremeyeceklerdir.”** Bir hadislerinde: **“Yahudiler yetmiş bir fırkaya ayrıldılar. Hıristiyanlar da yetmiş iki fırkaya ayrıldılar. Bu ümmet de yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır ve biri dışında hepsi cehenneme gidecektir.”** buyurunca, ashâbı: **“O hangisidir ey Allâh'ın Elçisi?”** diye sordular. Peygamber (s.a.v.): **“Benim ve ahabımın bulunduğu yol üzerinde olanlardır.”** buyurdu. Sıkıca tutulması, yolunda gidilmesi ve ona aykırı davranmaktan sakınılması gereken yol ve akîde, işte budur.

Fakat bu inançtan ayrılıp aksine yürüyenler de pek çoktur. Bunlardan kimi putlara, meleklerle, velîlerle, cinlerle, ağaçlara, taşlara ve benzeri şeylere taparlar. Bunlar Peygamber'in çağırısına uymamışlar, aksine ona karşı gelmiş ve zıddına gitmişlerdir. Tıpkı Kureyş kabilesi ile bazı Araplar Hz. Muhammed (s.a.v.)'e karşı yaptıkları gibi yapmışlardır. Çünkü o Araplar da taptıkları putlardan ihtiyaçlarını gidermelerini, hastalarını iyileştirmelerini ve düşmanlarına karşı kendilerine yardım etmelerini diliyorlardı. Bunun için putlarına kurbanlar kesip adaklar adıyorlardı. Allâh'ın Elçisi, onların bu davranışlarını reddedip onlara yalnız Allâh'a tapmalarını emredince bunu garip karşılayıp kendisini inkâr ederek: **“Tanrıları bir tek tanrı mı yaptı? Bu, cidden tuhaf bir şeydir!”** (43) dediler.

Peygamber (s.a.v.), Allâh'a ibadet ve şirkten uzaklaştırma davetinin esasını onlara açıklamağa devam etti. Nihayet Allâh, onlardan doğru yola ilettiklerini iletti. Bundan sonra bölük bölük Allâh'ın dinine girdiler. Allâh'ın Elçisi (s.a.v.)'in ashâbı (Allâh onlardan râzı olsun)nın ve onlara güzelce tabi olanların sürekli davetleri ve uzun uğraşlarından sonra Allâh'ın dini diğer dinlere galip geldi.

Daha sonra durumlar değişti. Halkın çoğuna cehalet üstün geldi. Öyle ki çoğunluk, câhiliyet dinine döndü. Peygamberlere ve velîlere aşırı inanç beslemeğe ve onlara duâ etmeğe, onlardan yardım dilemeğe ve benzeri şirk işlerini yapmaya başladılar. Bunlar “Allâh'tan baş-

ka Tanrı yoktur”un mânâsını Arap kâfirlerinin bildiği kadar bile bilemediler. Bu gibi şeylerden Allâh’ın yardımına sığınırız!

Cehaletin hakim olması ve Peygamberden sonra aradan uzun zaman geçmesi dolayısıyla, asrımıza kadar bu şirk insanlar arasında yayılmağa devam etti.

Bu son gelenlerin bahanesi de, önceki (Arap)ların bahanesinden başka bir şey değildir. Onlar da **“Bunlar, Allâh katında bizim şefâatçilerimizdir!”** (44), **“Biz bunlara, sırf bizi Allâh’a yaklaştırsınlar diye tapıyoruz!”** (45) diyorlardı. Allâh onların bu şüphesini iptal etti ve kendisinden başkasına tapanın, -taptığı kim olursa olsun- kendisine ortak koştüğünü bildirmek üzere şöyle buyurdu: **“Allâh’ı bırakıp kendilerine ne zarar, ne de yarar veremeyen şeylere tapıyorlar ve: ‘Bunlar Allâh katında bizim şefâatçilerimizdir!’ diyorlar.”** (46) Allâh onların bu sözlerine karşı şöyle buyurdu: **“De ki: ‘Allâh’ın, göklerde ve yerde bilmediği bir şeyi mi Allâh’a haber veriyorsunuz?’”** **Ö, onların koştukları ortaklardan uzak ve yücedir.”** (47)

Allâh bu âyette, peygamberlere, velîlere ve benzeri şeylere tapmak,- tapan, bu hareketini başka bir adla adlandırsa dahi- büyük şirktir. Başka bir âyette de Allâh’tan başka velîler edinerek: **“Biz bunlara, bizi Allâh’a**

(44) Yûnus Suresi: 18

(45) Zümer Suresi: 3

(46) Yûnus Suresi: 18

(47) Yûnus Suresi: 18

yaklaştırsınlar diye tapıyoruz” (48) diyenlere karşı şöyle buyurmuştur: “Kuşkusuz Allâh, aralarında ayrılığa düştükleri şeyde hükmünü verecektir. Allâh yalancı, nankör olan kimseyi doğru yola iletmez.” (49)

Yüce Allâh, bu âyetlerinde duâ, korku, umma ve benzeri biçimde kendisinden başkasına tapmanın küfür olduğunu açıkça bildirdi. Tanrılarının kendilerini Allâh’a yaklaştırdığını söyleyen müşrikleri yalanladı.

Gerçek inanca ters ve Peygamber’in getirdiği şeylere aykırı inançlardan biri de çağımızdaki Marks, Lenin gibi inkârcı propagandacıların ve mülhidlerin inançlarıdır. Bunlar sistemlerine ister Sosyalizm, ister Komünizm, ister Ba’sçılık isterse başka isimler versinler, sonuç aynıdır, değişmez. Çünkü bu mülhidlerin temel düşüncesine göre “Allâh yoktur, hayât maddedir.” Âhireti, cenneti, Cehennemi ve bütün dinleri inkâr etmek de onların prensiplerindedir. Kitaplarını okuyarak buldukları yolu saptayan, bunu açıkça görür. Kuşkusuz bütün semavî dinlere karşı olan bu inanç, mensuplarını dünyâ ve âhirette en kötü sonuçlara ulaştırır.

Bâtınîlik ve tasavvuf fırkalarından bazılarının velîler diye isimlendirdikleri bazı kimseleri dünyâyı idâre ve varattıkların işlerini yönetmede Allâh’a ortak yapmaları da sahih itikada aykırı inançlardandır. Onlar inandıklarını bu kimseleri kutub, evtâd, gavs ve benzeri adlarla isim-

(48) Zümer Suresi: 3

(49) Zümer Suresi: 3

lendiriyorlar ki bu adlar kendi icatlarıdır. Bu; Allâh'ın Rablık sıfatı konusunda en kötü şirklerden biridir ve Câhiliyye devri Araplarının şirklerinden de kötüdür. Çünkü müşrik Araplar, Rablıkta şirke gitmediler, sadece ibâdetinde Allâh'a ortak koştular ve bu şirki de iyi halde oldukları zaman yaptılar. Fakat sıkıntılı, zor durumlarda yalnız Allâh'a tapıyorlardı ki bu, âyetlerde de izah edilmiştir:

“Gemiye bindikleri zaman, dini yalnız Allâh'a has kılarak O'na yalvarırlar. Fakat (Allâh) onları sâlimen karaya çıkarınca hemen (O'na) ortak koşarlar.” (50)

Fakat Araplar, Rablığın, sadece bir olan Allâh'a âid olduğunu kabul ediyorlardı: **“Andolsun onlara: ‘Kendilerini kim yarattı?’ diye sorsan, elbette: ‘Allâh’ derler.”** (51), **“De ki: ‘Sizi gökten ve yerden kim rızıklandırıyor? Ya da o kulak(lar)a ve gözlere kim sâhiptir (onları yaratıp yöneten kimdir?) Ölüden diriyi, diriden ölüyü kim çıkarıyor? (Yaratma) iş(in)i kim düzenleyip yönetiyor?’**, **‘Allâh’ diyecekler. ‘O halde sakınmıyor musunuz?’ de.”**(52).

Ama bugünkü müşrikler, eskilerini iki yönden geçtiler: Birincisi: Rablıkta bazı kişileri Allâh'a ortak koşmaları, ikincisi: Durumlarını inceleyen ve kendileriyle ilişkisi olan kimselerin, Mısır'da Hz. Hüseyin'in ve el-Bedevî'nin ve diğerlerinin, Aden'de el-Aydaros'un, Yemen'de Hâ-

(50) Ankebût Suresi: 65

(51) Zuhruf Suresi: 87

(52) Yûnus Suresi: 31

dî'nin, Şâm'da İbni Arâbî'nin, Irak'ta Abdulkadir Ceylânî'nin kabirleri başında yaptıklarını görenlerin iyi bildikleri üzere hem varlık, hem darlık zamanlarında şirk koşmalarıdır. Halk bu kabirlerde öyle taşkınlık yaparlar ki Allâh'ın birçok hakkını buralarda yatan kişilere verirler. Onların bu yaptıkları hareketlerin doğru olmadığını, Allâh'ın, Hz. Muhammed ve diğer peygamberlerle göndermiş bulunduğu tevhid inancına aykırı olduğunu onlara anlatacak kimseler de azaldı. **“Biz Allâh içiniz ve O'na döneceğiz!”**

Yüce Allâh'tan onları doğru yola döndürmesini, aralarında hidâyete çağranları çoğaltmasını, müslüman âlim ve yöneticileri bu şirke karşı mücadelelerinde başarılı kılarak bu şirki ve sebeplerini yenip yok etmelerini niyaz ederiz. Q işitendir, yakındır, duâları kabul buyurandır.

İsim ve sıfatlar konusunda doğru inanca ters düşen akidelerden biri de, Allâh'ın sıfatlarını kaldıran ve Allâh'ı kemal sıfatlarından soyutlayan ve O'nu yokların, cemâdâtın ve imkânsızların sıfatlarıyla nitelendiren Cehmiyye, Mu'tezile ve onların yolunda giden bid'at sahiplerinin inançlarıdır. Allâh bu gibi kimselerin sözlerinden münezzehtir.

Sıfatlardan bir kısmını kabul edip bir kısmını etmeyen Eş'arîler de bu gruba dahildir. Zira kabul ettikleri sıfatlarda da, etmedikleri sıfatlardaki kaçma nedenleri vardır. Sıfatların delillerini (anlamlarını) te'vil etmek suretiyle naklî ve aklî kanıtlara aykırı davranmışlar ve böylece açık bir çelişki içine düşmüşlerdir.

Ehli Sünnet ve'l-Cemâat ise Allâh'ın, kendisine verdiği, yâhut Elçisi Muhammed (s.a.v.)'in O'nun hakkında zikrettiği isim ve sıfatları en yüksek kemal üzere kabul edip Allâh'ı yaratıklarına benzemekten tenzîh etmişler, sıfatları geçersiz kılma şâibesinden kurtulmuşlardır. Delilleri tamamen kabul etmişler, sıfatların anlamlarını tahrif etmemiş, içini boşaltmamışlardır. Böylece -yukarıda açıklandığı üzere- başkalarının düştüğü çelişkilerden uzak kalmışlardır. İşte bu ümmetin selefinin yürüdüğü, dünyâ ve âhiret mutluluğuna götüren doğru yol budur. Ümmetin sonu, ancak baştakilerin düzeldiği inançla düzelir ki o da Kitâp ve Sünnete uymak ve bunlara aykırı şeyleri bırakmaktır.

YALNIZ ALLÂH'A KULLUK ETMENİN GEREĞİ VE ALLÂH DÜŞMANLARINA ÜSTÜN GELME ÇÂRELERİ

Hiç şüphesiz, mükellefin en önemli görevi, üzerine yüklenen en önemli farz, göklerin ve yerin, Büyük Arşın Rabbi olan Yüce Rabbine kulluk etmektir. Allâh, Kur'ânı Kerîm'inde şöyle buyurmuştur: **“Rabbiniz o Allâh'tır ki gökleri ve yeri altı günde yarattı, sonra Arş üzerine oturdu. (O), geceyi, durmadan onu kovalayan gündüze bürüyüp örter; güneşi, ayı ve yıldızları buyruğuna boyun eğmiş vaziyette (yaratan O'dur). İyi bilin ki yaratma ve emir, O'nundur.**

Âlemlerin Rabbi Allâh, ne uludur!” (53)

Yüce Allâh, Kitâbının başka bir yerinde insanları ve cinleri sadece kendisine kulluk etmeleri için yarattığını haber vererek şöyle buyurmuştur: **“Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.”**

(54) Allâh’ın, insanları ve cinleri yaratma amacı olan bu kulluğun aslı: Namaz, oruç, zekât, hac, rükû, sücûd, tavâf, kurban, adak, korku, umma, yardım dileme, sığınma ve bütün duâları yalnız O’na yapmaktır. Kerîm Kitâbının ve Güvenilir Elçisinin (salât ve selâm üzerine olsun) sünnetinin gösterdiği bütün emirleri tutmak, yasakları bırakmak da Allâh’a itâat gereklerindedir. Allâh, bütün insanlara ve cinlere, yaratılış gayeleri olan bu kulluğu emretmiş, bütün peygamberleri bunun için göndermiş ve bu kulluğu ayrıntılarıyla açıklamak, buna davet etmek ve bunu sadece Allâh’a özgü kılmayı emretmek için kitâplar indirmiştir. Yüce Allâh bu konuda şöyle buyurmuştur:

“Ey insanlar, sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize kulluk edin ki, (Allâh’ın azâbından) korunasınız.” (55) ve buyurmuştur: **“Rabbin, yalnız kendisine tapmanızı ve anaya babaya iyilik etmenizi emretti.”** (56) ve buyurmuştur: **“Oysa kendile-**

(53) A’râf Suresi: 54

(54) Zâriyât Suresi: 56

(55) Bakara Suresi: 21

(56) İsrâ Suresi: 23

rine, dîni yalnız Allâh'a hâlis kılarak, Allâh'ı birleyenler olarak O'na kulluk etmeleri, namazı kılmaları, zekâtı vermeleri emredilmişti. İşte doğru din budur." (57)

Kur'ânı Kerîm'de bu anlamda âyetler daha pek çoktur. Aşağıdaki âyetler bunlardan birkaçıdır:

"Peygamber size ne verdiyse onu alın, size neyi yasakladıysa ondan sakının ve Allâh'tan korkun. Çünkü Allâh'ın azâbı çetindir." (58)

"Ey inananlar, Allâh'a itâat edin, Resûl'e ve sizden olan emir sâhibine itâat edin. Eğer herhangi bir şeyle anlaşmazlığa düşerseniz -Allah'a ve elçisine gerçekten inanıyorsanız- onu Allâh'a ve Elçisine götürün. Bu, daha iyidir ve sonuç bakımından da daha güzeldir." (59)

"Kim Elçiye itâat ederse Allâh'a itâat etmiş olur." (60)

"Andolsun biz, her millet içinde: 'Allâh'a kulluk edin, şeytan(a tapmak)dan kaçının' diye bir elçi gönderdik." (61)

"Senden önce hiçbir peygamber göndermedik ki ona: 'Benden başka tanrı yoktur, bana kulluk edin' diye vahyetmiş olmayalım." (62)

(57) Beyyine Suresi: 5

(58) Haşr Suresi: 7

(59) Nisâ Suresi: 59

(60) Nisâ Suresi: 80

(61) Nahl Suresi: 36

(62) Enbiyâ Suresi: 25

“Elif lâm râ. (Bu), bir Kitâptır ki hikmet sâhibi, herşeyden haberi olan (Allâh) tarafından âyetleri sağlamaştırılmış, sonra da güzelce açıklanmıştır. Tâ ki Allâh’tan başkasına tapmayasınız. Şüphesiz ben, O’ndan size (gönderilmiş) bir müjdeleyici ve uyarıcıyım.” (63)

Anlamları açık olan bu âyetler ve Allâh’ın Kitabı’nda bulunan diğer âyetler, kulluğun yalnız Allâh’a yapılması gerektiğini, dinin aslı, şeriatın temelini bu olduğunu gösterir. Yine bu âyetler, insanların ve cinlerin yaratılmasının, peygamberlerin gönderilmesinin ve kitapların indirilmesinin hikmetinin de bu olduğunu kanıtlar. O halde Allâh’a kulluk hususuna özen göstermek ve bu konuda bilgi sâhibi olmak; İslâma mensup birçok kimsenin düştüğü: Peygamberler, sâlih insanlar hakkında aşırı inançlar taşımak, onların kabirleri üzerine binâ, mescid, kubbe yapmak, onlardan bir şey istemek, onlara sığınmak, onlardan dilek dilemek, sıkıntıları açmalarını, hastalara şifâ vermelerini, düşmanlara karşı yardım etmelerini beklemek ve benzeri şirk çeşitleri gibi tevhitte aykırı şeylerden kaçınmak her mükellefin üzerine farzdır.

Peygamber (s.a.v.)’den de, Allâh’ın Kitâbının ifade ettiği bu mânâlara uygun hadisler gelmiştir. Buhârî ve Müslim’in Sahîhlerinde, **“Muâz bin Cebel (r.a.)’den şu hadis rivâyet edilmiştir: Peygamber (s.a.v.) Muâz’a: “Allâh’ın, kulları üzerindeki hakkını ve kulların**

(63) Hûd Suresi: 1-2

Allâh üzerindeki hakkını biliyor musun?” diye sordu. Muâz: “Allâh ve Elçisi daha iyi bilir,” dedi. Allâh’ın Elçisi (s.a.v.): “Allâh’ın, kulları üzerindeki hakkı, onların yalnız Allâh’a kulluk etmeleri ve hiçbir şeyi O’na ortak koşmamalarıdır. Kulların da Allâh üzerindeki hakkı: Allâh’ın, kendisine ortak koşmayan kimseye azâbetmemesidir,” buyurdu.”

Buhârî’de İbn Mes’ûd (r.a.)’den rivâyet edilen hadiste, Allâh’ın Elçisi (s.a.v.): “**Allâh’a ortak koşarak ölen kimse Cehenneme girer**” buyurmuştur. Müslim’in Sahihinde, Câbir (r.a.)’den rivâyet edilen hadiste, Allâh’ın Elçisi (s.a.v.): “**Allâh’a ortak koşmadan ölen kimse, Cennete girer. Allâh’a ortak koşarak ölen de Cehenneme girer,**” buyurmuştur.

Bu anlamdaki hadisler çoktur. Tevhîd meselesi, bütün meselelerin en önemlisi ve en büyüğüdür. Çünkü Allâh, Muhammed (s.a.v.)’i tevhîd inancına davet ve şirkten menetmek için göndermiştir. Peygamber (s.a.v.), Allâh’ın kendisine verdiği tebliğ görevini en güzel biçimde yerine getirdi ve Allâh yolunda uğradığı çetin eziyetlere sabretti, ashâbı da kendisiyle beraber sabrettiler. Nihayet Allâh, Arap Yarımadasından bütün putları kaldırdı, insanlar grup grup Allâh’ın dinine girdiler. Kâbe’nin çevresinde ve içinde bulunan putlar kırıldı. Lât, Uzzâ ve Menât yıkıldı. Arap Kabileleri arasındaki putlar da kırılıp yıkıldı. Böylece Allâh’ın sözü yüceldi. Arap Yarımadası’na İslâm hakim oldu. Sonra müslümanlar dâvet ve cihâd için Arap Yarımadası dışına yöneldiler. Allâh, on-

lar vasıtasıyla ezelde saâdet takdir edilmiş bulunan kullarını doğru yola ilettiler ve onlar vasıtasıyla hak ve adâleti, dünyanın büyük bir bölümüne yaydılar. Böylece onlar, hidâyet imamları, hak kumandanları, adâlet ve ıslâh dâvetçileri oldular. O hidâyet imamlarının ve hak kumandanlarının tâbîleri ve onları güzelce izleyenler de onların yoluna uyarak Allâh'ın dinini yayıyor, insanları Allâh'ın birliğine çağırıyor, Allâh yolunda canlarıyla, mallarıyla savaşıyor; Allâh uğrunda hiçbir kınayıcının kınamasından korkmuyorlardı. Allâh, düşmanlarına karşı onları güçlendirip zafere ulaştırdı. Aşağıdaki âyetlerde buyurduğu üzere Allâh, onlara sözverdiklerini yerine getirdi:

“Ey inananlar, eğer siz Allâh(ın dînini)e yardım ederseniz (Allâh da) size yardım eder; ayaklarınızı (hakkı koruma yolunda) sağlam tutar.” (64)

“Allâh, kendi (dîni)ne yardım edene elbette yardım eder. Şüphesiz Allâh, güçlüdür, galiptir. Onlar (o kimselerdir) ki kendilerine yeryüzünde iktidar verdiğimiz takdirde (zorbaların yoluna sapmazlar, bilâkis) namazı kılarlar, zekâtı verirler, iyiliği emrederler, kötülükten vazgeçirmeğe çalışırlar. Bütün bu işlerin sonu Allâh'a âittir (her şey sonunda O'na varacaktır).” (65)

Bundan sonra insanlar değiştiler ve ayrılığa düştüler. Cihâd konusunda gevşeklik gösterip rahatı ve arzularına uymayı yeğlediler. Yüce Allâh'ın korudukları hariç

(64) Muhammed Suresi: 7

(65) Hac Suresi: 40-41

olmak üzere, içlerinde çeşitli kötülükler yayıldı. Böylece Allâh, yaptıklarının cezası olarak onlara verdiği nimetlerini değiştirdi ve düşmanlarını üzerlerine musallat etti. Rabbin kullarına zulmetmez. Yüce Allâh buyurmuştur: **“Bir millet, kendi durumlarını değiştirmedikçe Allâh onların durumlarını değiştirmez.”** (66)

O halde Allâh'a dönmek ve ibâdeti yalnız O'na halis kılmak, hükûmet ve millet olarak bütün müslümanlara farzdır. Geçmişte işledikleri haram ve günâhlardan tevbe ederek Allâh'ın kendilerine emrettiği farzları yerine getirmeğe, haram kıldığı şeylerden de kaçmağa çalışmaları, ve bunu birbirlerine tavsiye edip bu konuda birbirlerine yardımcı olmaları gerekir.

Bundan da önemlisi, şerîat cezâlarını ve her konuda şerîati insanlar arasında hakim kılmak ve insanların, Allâh'ın şeriatına muhalif olan kanunlarını kaldırmak, bunları uygulamamak, bunları uygulayanlara engel olmak ve bütün milletler arasında şeriat hükümlerini hükümler olarak kılmak lâzımdır. İnsanları dinlerinde bilgi sahibi kılmak ve aralarında İslâm bilincini yaymak, hakkı tavsiye edip bunda sabır ve sebat etmek, insanlara iyiliği emredip onları kötülükten menetmek ve bu konuda hükümdarları teşvik etmek de âlimlerin üzerine farzdır.

Yine Allâh'ın şerîatına muhalif sistem ve mezheplerden Sosyalizm, Baasçılık, Irkçılık ve benzeri yıkıcı sistemler lie mücâdele etmek de farzdır. Böylece Allâh, müslümanları bozan şeyleri düzeltip sapık şeyleri gide-

(66) Ra'd Suresi: 11

rir ve kendilerine, geçmişteki şereflerini îade edip düşmanlarına üstün gelmeleri için yardım eder ve dünyada durumlarını sağlamlaştırır. Söyleyenlerin en doğrusu Al-lâh, Kur'ânı Kerîm'inde şöyle buyurmuştur: **“Mü'minlere yardım etmek, üzerimize borçtur.”** (67), **“Al-lâh sizden, inanıp iyi işler yapanlara va'detti: Onlardan öncekileri nasıl hükümran kıldıysa onları da yer yüzünde hükümran kılacak ve kendileri için seçip beğendiği dinlerini kendilerine sağlamlaştıracak ve korkularının ardından kendilerini (tam) bir güvene erdirecektir. Onlar hep bana kulluk edecekler ve bana hiçbir şeyi ortak koşmayacaklardır. Ama kim(ler) bundan sonra da nankörlük ederse işte onlar, yoldan çıkmışlardır.”** (68)

“Elbette biz elçilerimize ve inananlara hem dünyâ hayâtında, hem de şâhidlerin (şâhidliğe) duracakları günde yardım ederiz. O gün zâlimlere, mazeretleri fayda vermez. Onlar için lânet ve yurdun en kötüsü vardır.” (69)

Müslümanların yöneticilerini islâh etmesini, onları dinî ilimlerde bilgili kılmasını ve sözlerini takvâ üzerinde birleştirmesini, kendilerini doğru yola iletmesini, onlar vasıtasıyla hakkı zafere ulaştırıp bâtlı ezmesini, onları iyilik, takvâ üzerinde yardımlaşmağa, ve sabrı tavsiye etmeğe muvaffak kılmasını yüce Mevlâ'dan dileriz. Zira bunu yapacak olan ve buna gücü yeten yalnız O'dur!

(67) Rum Suresi: 47

(68) Nûr Suresi: 55

(69) Mü'min Suresi: 51-52

Yüce Allâh'ın salât ve selâmı, kulu, elçisi, yaratıkların en hayırlısı olan Peygamberimiz, önderimiz, efendimiz Abdullâh oğlu Muhammed'in ve onun yoluna uyanların üzerine olsun.

Allâh'ın selâmı, rahmet ve bereketleri üzerinize olsun.

İNSANI İSLÂMDAN ÇIKARAN ŞEYLER

Müslüman kardeş!

Bil ki, yüce Allâh, bütün kullara İslâma girmelerini ve ona sarılmalarını, İslâma aykırı olan şeylerden sakınmalarını gerekli kılmış, kulu Muhammed (s.a.v.)'i de bu esaslara davet etmek için göndermiştir. Azîz ve celîl olan Allâh, Elçisine uyanların doğru yolda olacağını ve ona karşı çıkanların da sapacağını bildirmiş, birçok âyette de dinden dönmeğe sebeb olan şeylerden ve diğer küfür ve şirk çeşitlerinden sakındırmıştır. Âlimler (Allâh onlara rahmet etsin), “Mürteddin Hükmü” babında müslümanı İslâmdan çıkararak ve onun canının ve malının helâl kılınmasına sebeb olan şeyleri zikretmişlerdir ki bunların en tehlikelisi ve en çok vukubulanı on tanedir. Bunları aşağıda sana özetleyeceğiz ki bunlardan sakınasın ve başkalarını da sakındırasın. Ve bu suretle selâmet ve âfiyete eresin. Bunları özetle saydıktan sonra kısaca izah da edeceğiz.

İslâma zıd olan on şeyden:

BİRİNCİSİ: İbadette başka şeyleri Allâh'a ortak koşmak. Yüce Allâh şöyle buyurmuştur: “**Allâh, kendisi-**

ne ortak koşulmasını bağışlamaz, bundan başka her şeyi dilediğine bağışlar.” (70), “Zîrâ kim Allâh’a ortak koşarsa muhakkak ki Allâh ona Cenneti harâm etmiştir ve onun varacağı yer ateştir; zâlimlerin yardımcıları yoktur.” (71)

Ölülere yalvarmak, onlardan meded ummak, onlar adına adak adamak ve onlara kurban kesmek de bunlardandır.

İKİNCİSİ: Allâh ile kendisi arasına aracılar koyan, onlara yalvaran, onlardan şefâat dileyen, onlara güvenen kimse icmâ (oybirliği) ile kâfir olur.

ÜÇÜNCÜSÜ: Müşrikleri kâfir saymayan, onların kâfirliğinden şüphe eden veya onların görüşlerini doğru kabul eden kâfir olur.

DÖRDÜNCÜSÜ: Kim Peygamber (s.a.v.)’den başkasının yolunun, Peygamber’in yolundan daha iyi olduğunu, yâhut O’ndan başkasının hükmünün O’nun hükmünden daha güzel olduğunu kabul ederse kâfirdir. Tâğutların hükmünü Hz. Muhammed (s.a.v.)’in hükmüne tercih edenler gibi.

BEŞİNCİSİ: Hz. Muhammed (s.a.v.)’in getirmiş olduğu şeylerden birini sevmeyen kimse, fiilen o ameli yapmış olsa dahi kâfir olur. Çünkü yüce Allâh: “**Böyledir, çünkü onlar Allâh’ın indirdiğinden hoşlanmamışlar, Allâh da onların amellerini boşa çıkarmıştır.**”

(70) Nisâ Suresi: 48. 116

(71) Mâide Suresi: 72

(72) buyurmuştur.

ALTINCISI: Kim Hz. Muhammed (s.a.v.)'in dininden herhangi bir şeyle, dînin sevâp ve cezâsı ile alay ederse, yüce Allâh'ın şu sözü uyarınca kâfir olur: **“De ki: ‘Allâh ile, O’nun âyetleriyle ve O’nun Elçisi ile mi alay ediyorsunuz?’ Hiç özür dilemeyin, siz inandıktan sonra inkâr ettiniz.”** (73)

YEDİNCİSİ: Büyü yapmak, karı kocanın arasını açmağa çalışmak, birtakım şeytânî usullere başvurarak insana istemediği şeyi yaptırmak hep büyü çeşitlerindedir. Kim bunu yapar veya buna razı olursa, yüce Allâh'ın şu âyeti uyarınca kâfir olur: **“Onlar: ‘Biz bir fitneyiz, sakın küfre gitmeyin’ demedikçe kimseye (büyü) öğretmiyorlardı.”** (74)

SEKİZİNCİSİ: Müslümanlara karşı müşrikleri desteklemek, onlara arka çıkmak, yardım etmek. Yüce Allâh şöyle buyurmuştur: **“Sizden kim onları dost tutarsa o, onlardandır. Şüphesiz Allâh, zalimler topluluğunu doğru yola iletmez.”** (75)

DOKUZUNCUSU: Kim bazı insanların, Hz. Muhammed (s.a.v.)'in şerîati dışına çıkabileceklerine inanırsa, yüce Allâh'ın şu âyeti uyarınca kâfir olur: **“Kim İslâm-dan başka bir din ararsa bilsin ki (o din) ondan ka-**

(72) Muhammed Suresi: 9

(73) Tevbe Suresi: 65-66

(74) Bakara Suresi: 102

(75) Mâide Suresi: 51

bul edilmeyecek ve o kimse âhirette kaybedenlerden olacaktır.” (76)

ONUNCUSU: Allâh’ın dininden, İslâmın sahih olması için gerekli olan şeylerden yüz çevirmek, onları öğrenmemek ve yapmamak insanı küfre götürür. Çünkü yüce Allâh şöyle buyurmuştur: “Kendisine Rabbinin âyetleri hatırlatıldığı halde onlardan yüz çevirenden daha zâlim kim olabilir? Muhakkak ki biz, suçlulardan intikam alıcıyız.” (77)

Dinden çıkararak bu şeyleri şaka, yahut korku ile veya ciddî olarak yapan arasında fark yoktur. Meğer ki bunları yapmak için zorlanmış olsun. Zorlandığı için bunları yapanın durumu farklıdır.

Aşağıdaki şeyler dördüncü kısma dahildir:

- a) İnsanların çıkardıkları kanunların, İslâm şerâfatin-den üstün olduğuna; veya Yirminci Asırda İslâm kanunlarını uygulamanın doğru olmadığına; veya İslâmın, müslümanların gerilemesine sebeb olduğuna; yahut İslâmın, kişinin kendisiyle Rabbi arasındaki ilişkileri düzenleyen vicdânî bir mesele olduğunu söyleyip hayâtın diğer işlerine karıştıramayacağına inanmak.
- b) Bu çağda Allâh’ın hükmünü uygulayıp hırsızın elini kesmenin veya zinâ edeni taşlamanın doğru olmadığına inanmak.
- c) Hukuki işlemlerde, cezâ meselelerinde veya başka

(76) Âli İmrân Suresi: 85

(77) Secde Suresi: 22

konularda Allâh'ın indirdiği hükümlerden başka hükümlerin uygulanabileceğine inanmak. Başka hükümlerin, şeriat hükmünden üstün olduğuna inanmadığı halde onları uygulayan da kâfirdir. Çünkü bu suretle Allâh'ın haram kıldığı icmâ ile sabit olan şeyleri mübâh kılmaktadır. Zinâ, içki, faiz ve Allâh'ın şeriatinden başkasıyla hükmetmek gibi Allâh'ın haram kıldığı şeyleri mübâh kılan kimse ise, müslümanların oybirliği ile kâfir olur.

Bütün bunlar, insanı İslâm'dan çıkaran şeylerin en tehlikelileri ve müslümanlar arasında en çok vukubulanlarıdır. Her müslümanın bunlardan korkması ve bunları yapmaktan sakınması gerekir.

Allâh'ın gazabına ve acı azâbına sebep olan şeylerden Allâh'a sığınırız. Allâh, yaratıklarının en hayırlısı Muhammed'e ve onun âline ve ashâbına salât ve selâm eylesin.

العقيدة الصحيحة وما أضادها

تأليف

سمحة الشيخ عبد العزيز بن عبد الله بن باز

باللغة التركية

حقوق الطبع محفوظة للرئاسة العامة لإدارات

البحوث العلمية والإفتاء والدعوة والإرشاد

الرياض - المملكة العربية السعودية

وقد قام بطبعته هذه المكتب التعاوني للدعوة

والإرشاد بالبدعة - قسم الجاليات بإذن من الرئاسة

برقم (٥١١ / ١١) وتاريخ ١١ / ٤ / ١٤١٣ هـ

العقيدة الصحيحة وما أضادها

تأليف

سماحة الشيخ عبد العزيز بن عبد الله بن باز
(رحمه الله ورفع درجاته في عليين)

(باللغة التركية)

سنة الطبع ١٤٢١هـ

مطبعة النرجس - ت: ٢٣١٦٦٥٣ ف: ٢٣١٦٨٦٦

طبعت على نفقة أحد المحسنين غفر الله له ولوالديه ولجميع المسلمين

المكتب التعاوني للدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بالبدية
تحت إشراف وزارة الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد